

7. Katecheze o mezigeneračním předávání víry

Spravedlnost a pocit nicoty

Struktura Katecheze

1. Úvod

- **Význam Knihy Kazatel:** Poklad moudrosti pro předávání víry mladé generaci.

2. Acedie

- **Definice:** Nemoc duše podle starobylé křesťanské tradice.
- **Projevy:** Rezignace na poznávání světa, ztráta úžasu a nadšení pro spravedlnost a radost.

3. Čas

- **Význam času:** „Všechno má určenou chvíli...“ (Kaz 3, 1-2).
- **Hodnota každého času:** Čas stárí a jeho zodpovědnost.

4. Moudrost stárí

- **Předávání moudrosti:** Zkušenosti od starších generací směrem k mladším.
- **Radost ze života:** „Raduj se, jinochu, ze svého mládí...“ (Kaz 11, 9).

5. Křesťanská radost

- **Podstata křesťanství:** Být šťastný, protože jsme Bohem milováni.
- **Vnitřní postoj:** Smíření a vědomí, že na nic nejsme sami.

6. Závěr

- **Role starších:** Předávání moudrosti a zkušeností mladým.
- **Význam životních zkušeností:** Prohry, úspěchy, strachy a radosti vedoucí k poznání pravého životního štěstí.

6. Příběh

7. Diskuze a sdílení

1. Úvod

Kniha Kazatel je dalším pokladem, ze kterého můžeme čerpat mnoho moudrosti při předávání víry mladé generaci. Zdá se, že tato kniha popisuje určitou rozčarovanosť na sklonku života: „Proto se mi zoškliví život, neboť nic se mi nelíbí, co se děje pod sluncem, všechno je marnost a chytání větru.“ (Kaz 2, 17)

2. Acedie

Podlehnutí tomuto pokušení, vidět ve všem pouze marnost, nazvali mniši starobylé křesťanské tradice nemocí duše – acedií. Nejedná se o nějakou lenost či depresi, ale spíše o rezignaci poznávat svět takový, jaký nám ho Hospodin stvořil a svěřil, ztratit úžas a nadšení pro spravedlnost a radost.

Prostor na otázky:

1. *Dokážu být ještě z něčeho nadšený/á?*
2. *Dokážu vidět ve stvoření kolem sebe Boží dokonalost?*

3. Čas

Ve třetí kapitole této vzácné knihy se píše o čase: „Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas: Je čas rození i čas umírání; je čas sázet i čas trhat.“ (Kaz 3, 1-2) Neboli, není čas na rezignaci.

Každý čas má svou velkou hodnotu a čas stáří má svou zodpovědnost. Zodpovědností stáří je přinášet moudrost a zkušenosti těm, kteří jsou na začátku cesty, kteří jsou nadšení a radují se ze svého mládí. „Raduj se, jinochu, ze svého mládí, užívej pohody ve svém jinošství a jdi si cestami svého srdce, za vidinou svých očí. Věď však, že tě za to všechno Bůh postaví před soud. Hoře si ze srdce vyklid a drž si od těla zlo, vždyť mládí a úsvit jsou pomíjivé“ (Kaz 11, 9)

Prostor na otázky:

1. *Jak vzpomínám na své mládí? Kdo mě nejvíce v mém mládí ovlivnil?*
2. *Dokážu i v tomto období svého života vidět smysl?*
3. *Je pro mě někdo v mém věku inspirací a mohu se od někoho něco naučit?*

4. Moudrost stáří

Stáří už to ví. Už mají zkušenosti s pomíjivostí, s pokušeními, se zápasem proti zlu. Ale také okusili Boží lásku a ví, že jsou milováni a že mohou milovat. Ví, že jejich svoboda je největší hodnotou, protože se mohou sami rozhodnout zůstat šťastnými až do konce svých dnů. To je jádrem křesťanství: být šťastným, protože jsme Bohem milováni. Křesťané by měli být odborníci na radost ze života. To neznamena mít v životě štěstí (jako, když někdo vyhraje ve sportce), ale být opravdu šťastnými. Každý člověk může být šťastný bez ohledu na realitu, ve které žije. Šťastný může být chudák stejně jako bohatý člověk, který na svém bohatství nelpí. Šťastný může být

i ten, kdo má pracovní trable nebo se mu zhroutil vztah, dokonce i ten, který zápasí s nějakou nemocí.

Prostor na otázky:

1. *Co pro mě znamená moudrost?*
2. *Jsem šťastný/á? A pokud ano, co (nebo kdo), mě dělá šťastným/šťastnou?*

5. Závěr

Být šťastný je vnitřní postoj smíření a vědomí, že na nic nejsem sám. Bůh, který se stal člověkem, aby se člověk stal Bohem, je v mé realitě se mnou. Láska se stala člověkem, aby se člověk stal Láskou. Tuto podstatu křesťanství mají staří předat mladým. Starci, oplývající moudrostí a humorem, přináší velký prospěch mladým lidem, protože je zachraňují z osidel poznávání světa, který je smutný a ochuzený o životní moudrost. Naopak nabízejí své prohry, úspěchy, strachy i radosti jako zkušenosti, které vedou k poznání pravého životního štěstí.

Prostor na otázky:

1. *Daří se mi předávat mladé generaci podstatu křesťanského života?*
2. *Mohu a chci se s někým podělit o svou osobní zkušenost?*

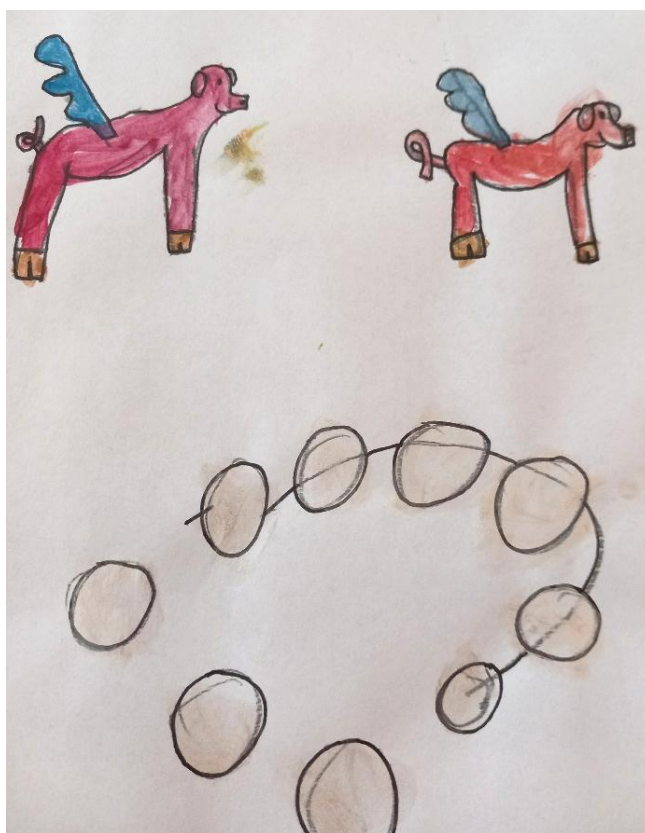
6. Příběh

Láska a taxikář

Předevčírem jsem byl v New Yorku a vzal jsem si s kamarádem taxi. Když jsme vystoupili, můj kamarád řekl řidiči: „Díky za svezení. Řídil jste skvěle.“ Taxikář se na nás ohromeně podíval a odpověděl: „Vy jste mi nějaký moudrý.“ „Ale kdepak, já si z vás vůbec nedělám legraci. Jenom obdivuji, jak si v tak zameteném provozu zachováte klidnou hlavu.“ „Jo,“ poznamenal řidič a odjel. „Co to mělo být?“ Zeptal jsem se. „Snažím se do New Yorku přinést zpět lásku,“ odpověděl mi. „Jsem přesvědčený, že jenom ta může město zachránit.“ „Jak může jeden člověk zachránit New York?“ „To není jeden člověk. Věřím, že jsem toho taxikáře příjemně naladil na celý den. Za den odjede dvacet jízdy. To znamená, že bude milý na dvacet zákazníků, protože někdo byl milý na něj. Ti zákazníci budou na oplátku laskavější na své zaměstnance, prodavače nebo číšníky nebo i na své rodiny. Tak by se přívětivost nakonec mohla dostat aspoň k tisíci lidí. To není špatné, nemyslíš? „Ale závisí to na tom, jestli ten taxikář bude přívětivý na další lidi.“ „Na tom to nestojí,“ odporoval mi kamarád. Víím, že můj systém není bezchybný. Za den můžu mluvit s deseti lidmi. Jestli z těch deseti udělám radost jen třem, můžu nepřímo zapůsobit na chování tří tisíc lidí.“ „Teoreticky to vypadá pěkně,“ připustil jsem, „ale nejsem si jistý, že to tak funguje v praxi.“ „I kdyby to nefungovalo, nic není ztraceno. Neztratil jsem žádný čas tím, že jsem tomu člověku řekl, že svou práci dělá dobře. Nedostal ani větší ani menší spropitné. I kdyby mě neposlouchal, nic se neděje. Zítra

pojedu s jiným taxikářem a můžu se pokusit udělat radost jemu.“ „Ty jsi blázen,“ poznamenal jsem. „Tady je vidět, jaký je z tebe cynik. Já jsem o tom dost přemýšlel. Jak se zdá, zaměstnancům pošty kromě peněz schází ještě něco jiného: nikdo je za jejich práci nepochvává.“ „Taky nikdo nemá, proč je chválit.“ „Oni se nijak nesnaží, protože jim připadá, že je to všem stejně jedno. Copak by jim nikdo nemohl říct laskavě slůvko?“ Šli jsme kolem lešení a viděli pět stavebních dělníků, kteří právě seděli vedle něj a obědvali. Kamarád se zastavil. „Ti lidé udělali ohromný kus práce. Musí to být nebezpečné, a přitom je to pěkná dřina.“ Dělníci se po mém kamarádovi podezřívavě ohlédli. „Kdy to bude hotové?“ „V červnu“, zahuhlal jeden. „No to je skvělé. To musíte být všichni na svou práci hrdí.“ Šli jsme dál. Poznamenal jsem: „Od dob dona Quijota se nenašil nikdo jiný takový, jako jsi ty.“ „Až ti lidé stráví moje slova, udělají jim dobře. Jejich štěstí bude městu určitým způsobem prospěšné.“ „Ale to nemůžeš zvládnout sám!“ protestoval jsem. „Vždyť jsi na to jen ty sám.“ „Nejdůležitější je nevzdávat se. Není lehké přimět obyvatele našeho města, aby na sebe zase byli laskaví, ale můžu ti vyjmenovat několik lidí, kteří se do toho dali se mnou...“ „Ty jsi teď mrkl na úplně fádňi ženskou,“ řekl jsem. „Já vím,“ odpověděl. „A jestli je to učitelka, bude mít dnes její třída pěkný den.“

Art Buchwald z knihy Slepíčí polévka pro duši

Autor textu: Mgr. Martina Fürstová

Autor obrázku: Barbora Fürstová